

SCHRIFTELIJKE VRAAG

nr. 153

van **BART TOMMELEIN**

datum: 28 januari 2022

aan **BART SOMERS**

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDS BESTUUR, BESTUURSZAKEN, INBURGERING EN GELIJKE KANSEN

Gemeentelijke tweedeverblijfsbelasting - Motivering

Er zijn in Vlaanderen heel wat tweede verblijven. Statbel raamde het aantal in 2016 op zo'n 215.000 woningen in Vlaanderen. Dat is 6,9% van alle beschikbare woongelegenheden.

Het merendeel van de Vlaamse gemeenten heft een belasting op tweede verblijven. Voor de ene gemeente vertegenwoordigen de inkomsten uit deze belasting veeleer een klein aandeel in het geheel aan (fiscale) ontvangsten, terwijl ze voor andere gemeenten een relatief belangrijke bron van inkomsten vormen ten opzichte van andere aanvullende en gemeentelijke belastingen. Onder meer de kustgemeenten bevinden zich in deze laatste groep.

Belastingen op tweede verblijven vormen echter al jaren het voorwerp van betwistingen, waardoor de legitimiteit van deze belasting meer dan eens in vraag werd gesteld. Toch vinden heel wat lokale besturen ze belangrijk, omdat tweede verblijven bewoond worden door niet-inwoners, die wel de lusten, maar amper de lasten van de gemeente dragen.

Dat is de reden waarom ze blijven zoeken naar motiveringen voor deze belasting op tweede verblijven die voor de rechtspraak aanvaardbaar zijn.

1. Hoeveel steden en gemeenten heffen vandaag een tweedeverblijfsbelasting?
2. Hoe kan een tweedeverblijfsbelasting vandaag standhouden?
3. Hoe kunnen gemeenten ervoor zorgen dat de belastingreglementen op de tweede verblijven juridisch robuust zijn? Hoe kan een gemeente die belasting motiveren zodat het risico op nieuwe rechtszaken kleiner wordt?

**Vlaams
Parlement**

BART SOMERS

VICEMINISTER-PRESIDENT VAN DE VLAAMSE REGERING, VLAAMS MINISTER VAN BINNENLANDS BESTUUR, BESTUURSZAKEN, INBURGERING EN GELIJKE KANSEN

ANTWOORD

op vraag nr. 153 van 28 januari 2022

van **BART TOMMELEIN**

1. 264 Vlaamse gemeenten heffen vandaag een tweedeverblijfsbelasting. Ze worden opgesomd in de bijlage, met hun geraamde opbrengsten voor 2021 en 2022 (Bron: meerjarenplannen gemeenten).

2-3. De heffing van tweedeverblijfsbelastingen is maatwerk binnen de gemeente. Afhankelijk van de plaatselijke context en de motivering van de gemeenteraad om tweede verblijven te belasten, gelden andere regels.

Er zijn drie courante motiveringen voor de heffing van een tweedeverblijfsbelasting, i.e. een belasting van weelde, een vergoeding voor de gemeentelijke dienstverlening en de zorg voor een maximale sociale cohesie in de gemeente.

Deze motiveringen zijn reeds meermaals besproken in de rechtbank. Ik kan aan de gemeenten een aantal richtsnoeren meegeven, maar maatwerk is een plaatselijke kwestie en ik pleit daarnaast vooral voor redelijkheid.

(1) Bijdrage voor gemeentelijke infrastructuur en dienstverlening

Anno 2022 motiveert een materieel deel van de gemeenten de belasting op tweede verblijven als een bijdrage van niet-inwoners voor de gemeentelijke infrastructuur en dienstverlening. Dat is begrijpelijk, aangezien gemeenten heel wat inspanningen leveren op hun grondgebied waar ook niet-inwoners van genieten, maar zonder dat zij daar financieel iets tegenover stellen.

Als de gemeente tweedeverblijvers om die reden wenst te belasten, is het belangrijk dat de kost voor de algemene dienstverlening niet (volledig of buitenmatig) afgewenteld wordt op de niet-inwoners. De verfraaiing van het openbaar domein en inspanningen voor het garanderen van veiligheid komen bijvoorbeeld ten goede van alle bewoners. Het is bijgevolg noodzakelijk dat zowel de tweedeverblijvers als eigen inwoners een bijdrage leveren.

Een maatstaf om te evalueren of een compenserende tweedeverblijfsbelasting acceptabel is, is de belastingdruk op de eigen inwoners.

(2) Gebruik van een luxegoed

De gemeente belast in deze situatie het gebruik van een tweede woning als luxegoed. Hier is de belastingdruk op de eigen inwoners minder relevant. Het gelijkheidsbeginsel kan echter wel om andere redenen geschonden geacht worden. Een tweedeverblijfsbelasting die opgevat wordt als een weeldebelasting, impliceert quasi automatisch een onderscheid op basis van de waarde van een woning. De gelijke belasting van een luxeverblijf versus een bescheiden studio kan bijvoorbeeld als onrechtvaardig aangezien worden.

Het komt er dan op aan om een aanvaardbaar onderscheidingscriterium te bepalen. Het is mogelijk om tariefverschillen te bepalen op basis van de oppervlakte van het goed, het woningtype (bijvoorbeeld studio versus grotere woning) of de ligging van het goed in de ene of andere afgebakende zone van de gemeente. Het onderscheidingscriterium kan echter beter niet op basis van het K.I. gestipuleerd worden. Het gevaar bestaat dan immers dat een tariefstructuur in functie van de grondslag van de inkomstenbelastingen strijdig geacht wordt met artikel 464, 1° van het WIB 1992.

(3) Zorg voor een maximale sociale cohesie

Tot slot worden belastingen op tweede verblijven ook verantwoord vanuit het doel om de sociale samenhang in de gemeente te bewaken. Woningen die gedurende langere periodes leegstaan, worden immers geacht de sociale coherentie te verminderen. Deze motivering is relatief nieuw en voorlopig werd ze door de rechtspraak niet als ongeldig beschouwd. Of deze motivering doorheen de tijd zal standhouden, kan ik op dit moment natuurlijk niet garanderen.

BIJLAGE

[Gemeentebelastingen op tweede verblijven 2021 en 2022](#)